

تبار و صفات قمر بنی هاشم (ع) / سپهسالار کربلا الگوی کامل وفاداری است

حضرت ابوالفضل عباس(ع) مجموعه بی مانند کمالات و اخلاق است و وارث صفات بی بدیل پدر بزرگوارش حضرت علی (ع) است...

حضرت ابوالفضل عباس(ع) مجموعه بی مانند کمالات و اخلاق است و وارث صفات بی بدیل پدر بزرگوارش حضرت علی (ع) است و در راه دین و امام خود وفادارترین و استوارترین یار و یاور است. به گزارش خبرگزاری مهر، حضرت ابوالفضل العباس (ع) در تاریخ چهارم شعبان سال 26 هجری قمری از دامن پاک فاطمه کلایه با کنیه ام البنین در شهر مدینه چشم به جهان گشود. پس از تولد حضرت عباس (ع) حضرت علی فرمودند: $\&\#171\&$ من نام این کودک را به نام عمویم عباس نام این کودک را به نام عمویم عباس نامیدم $\&\#171\&$ ؛ عباس صفتی عربی است که به معنی $\&\#171\&$ شیر بیشه و شیری که دیگر شیران از او بگریزند $\&\#171\&$ ؛ حضرت امیرالمومنین (ع) او را از این رو عباس نامید که به شجاعت، شکوه، صلوت و خشم او در پیکار با دشمنان آگاهی داشت.

حضرت عباس (ع) دارای القاب و کنیه های بسیار است: 1- قمر بنی هاشم (این لقب در میان عرب رسم بود که اگر کودکی زیبایی فوق العاده داشت او را با این عنوان می خواندند). 2- یکی از مهمترین کنیه های حضرت عباس (ع)، ابوالفضل یا ابوفاضل است (یعنی پدر ارزش ها). 3- سقا، ساقی کربلا، 4- ابوالقربه 5- باب الحوائج 6- عبدالصالح 7- شهید 8- سپهسالار و...

حضرت عباس (ع) در دامن ام البنین (س) و زیر سایه امیرالمومنین علی (ع)، شیوه تربیتی را که الهام گرفته از مکتب پر فروغ اسلام ناب محمدی (ص) بود فراگرفت و در کنار برادران بزرگوار خود یعنی امام حسن(ع) و امام حسین (ع)، همچون شاگردی تلمذ کرد. حضرت عباس در کودکی بازوی پرتوان علی (ع) و چشم نافذ و تیزبین اسلام و مطیع برادرانش امام حسن و حسین (ع) بود.

بیشتر مردم حضرت عباس (ع) را فقط در لا به لای تاریخ پرافتخار و حوادث جاودان کربلا و عاشورا جستجو می کنند. عباس (ع) که دوران عمر و قتل عثمان به دست مخالفانش را دیده بود دوران نوجوانی و جوانی را با حکومت و خلافت پدر ارجمندش تجربه کرد و در صحنه های سیاسی- نظامی این عصر حضوری فعال و پررنگ داشت. حضرت عباس در جنگ صفین بازوی حضرت علی بود. حضرت عباس در این زمان 12 سال بودند. حضرت ابوالفضل العباس یک سال بعد از شهادت پدرش با "لبابه" دختر عبدالله بن عباس عبدالمطلب ازدواج کرد.

حضرت ابوالفضل در دوران کودکی کنار حضرت علی(ع) کارهایی مهم و سخت مانند کشاورزی، تقویت روح و جسم، تیراندازی و شمشیرزنی و سوارکاری و کسب فضایل اخلاقی را آموخت. گاهی احادیث و برنامه های فرهنگی اسلام را در مسجد به دیگران می آموخت و همزمان به تهیدستان و بینوایان کمک می کرد.

داستان زندگی حضرت ابوالفضل واقعه ای است که دل های ارباب ایمان و عشاق فضیلت و حقیقت در برابر آن به خاک تعظیم می افتد و مشعلی می باشد که در قرن ها و گردش روزگار، چراغ هدایت مردان بزرگ و زما می گردد و آنها را از ظلمات و تاریکیهای تحیر و سرگردانی نجات می دهد.

حضرت عباس(ع) مجموعه بی مانندی از کمالات ارثی و اکتسابی است. او وارث صفات پدری بزرگوار چون علی (ع) است. عباس، مظهر ایمان کامل و یقین مستحکم و نیت پاک و خالص است. حضرت عباس در عزت نفس، یگانه دوران است. وی در راه دینش وفادارترین است. او به حکم وفای دینش بهترین مدافع نستوده دین است.

حوادثی که عباس لمس کرد نه ساده است و نه سطحی، نه زود گذر است و نه مقطعی! رشته ای که سر دراز دارد. دوران 35 ساله زندگی حضرت ابوالفضل، به قدری پرحادثه است که به اندازه حوادث چند قرن، اهمیت دارد. دوران پنج ساله خلافت پدرش امیرالمومنین و دوران شش ماهه خلافت برادرش امام حسن مجتبی (ع) و جنگهای جمل و صفین و نهروان و جنگهای امام مجتبی (ع) با معاویه. قمر بنی هاشم یک تماشاگر نبود که خود در این صحنه ها نقش داشت و نقش آفرین بود. حضرت عباس که مرد حقیقت و مرد فضیلت و مرد تقوی است، از الهامات غیبی و از علوم عرفانی برخوردار است و در عمر پربرکت 35 ساله، حداکثر استفاده را از تجارت سیاسی و اجتماعی کرده و خود با لمس کلیه حوادث به اوج آگاهی و ایثار و فداکاری رسیده است.

حضرت عباس در تنگنای زندگی، امتحان صلابت و شایستگی و مردانگی داد. روز هفتم محرم، یکی از روزهای سخت و دشوار تاریخ کربلاست. گرچه از آن سخت تر و دشوارتر، روز عاشورا است. روزی بود که دشمن، خاندان و یاران امام را از آب محروم کرد و راه های

فرات را بر آن ها بست. عباس به یاری آن ها پیوست چون سقای تنشنگان بود. به برکت دلاوری های بی مانند عباس، همه سیراب شدند. فرات با نیروی رزمی امام حسین (ع) از تصرف سپاه معاویه بیرون آمد و عباس را در این پیروزی برجسته، سهمی بزرگ بود. حضرت عباس در شجاعت، شاخه ای از درخت تناور شجاعت علوی است. عباس الگوی شجاعان روزگار بوده عباس از تبار صلحا و نیکان و از سلسله هابیلیان و از نژاد ابراهیم و اسماعیل و از دودمان عبدالمطلب و ابوطالب و از صلب پاک پدری والا گهر، چون علی است.

برای عباس در پیشگاه خداوند منزلتی است که در روز قیامت همه شهیدان غبطه اش می خوردند. او در میان بنی هاشم در راه محبت خدا و رسول و امام، بیشتر از همه ایثار و فداکاری کرد و به همان میزان که تحمل رنج و زحمت و مشقت کردف بر مقام و منزلتش افزوده شد. فراز حساس تاریخ زندگی پرفتوح این دلاور بی همتا آن لحظه ای است که از مرکب پیاده شده و بر کنار آب نشسته تا مشکلی آب بر گیرد و راهی خیمه گاه شود. عباس در کربلا خود را فدای برادرش کرد تا دست هایش بریده شد و خداوند به جای دو دست، به او دو بال داد که همراه فرشتگان در بهشت پرواز کند. همان گونه که برای جعفر بن ابوطالب قرار داد.

حضرت عباس یک یار بود که قهرمانانه و خالصانه در کنار برادرش حسین بود. در واقعه روز عاشورا جسد پاک عباس از کثرت زخم و جراحت و به واسطه قطع دست های قابل انتقال نبود در حوالی صحن قهرمان علقمه، دو زیارتگاه است که بر یکی نوشته شده 171#& زیارتگاه دست راست؛ و بر دیگری: 171#& زیارتگاه دست چپ؛ این دو زیارتگاه از زمان های دور، تا امروز نسل هایی آمده اند و رفته اند و به زیارت این دو مکان، به بارگاه حق تقرب جسته اند.